

Hjortnæs (S):

Jeg takker for bekræftelsen. Altså ministeren erkender, at han i juli måned 1983 har udtalt sig som refereret.

Jeg har bestemt forståelse for, at man ændrer holdning, men ministerens udtalelser var jo meget klare, og når man sådan tænker på ministerens almindelige stil, vil jeg tillade mig at sige: helt usædvanlig klare. Derfor synes jeg nok, der er grund til at spørge ministeren igen: hvad er der sket rent konkret? Ministeren taler om, at det er længe siden, men det er altså kun ¼ år siden. Hvad er der sket, hr. minister?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Som jeg fik lejlighed til at udtrykke det før, mente jeg i juli 1973, at den afgørelse, min forgænger havde truffet i sagen, kunne jeg tilslutte mig på grundlag af de oplysninger, der blev forelagt mig ½-¾ år efter, at min forgænger havde truffet afgørelsen.

På nuværende tidspunkt har forholdene ændret sig, og det, som jeg synes er vanskeligt for hr. Hjortnæs at forstå eller i hvert fald indrømme at forstå, er, at § 37 giver ministeren et frit skøn. Inden for disse rammer kan der ikke opstilles regler. Det er klart, at der er nogle juridiske rammer, men inden for disse rammer er det et skøn over de aktuelle menneskelige og økonomiske forhold hos den pågældende skatteyder, og de har faktisk ændret sig fra juli 1973 indtil forleden.

Formanden:

Jeg tror, det er juli 1983, er det ikke?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det er juli 1983.

Hjortnæs (S):

Ja men jeg erkender stadig væk, at ministeren har adgang til at udøve et frit skøn, men det skal vel også være sådan, at borgerne bliver behandlet lige. Derfor er det rart at vide – det kan vi måske også komme tilbage til senere – om man nu bare kan henvende sig og bede ministeren om at udøve et frit skøn, hver gang der foreligger en tvangsauktionsituation, og hver gang der foreligger en udsættelsesforretning. Men det er måske ikke det, skatteministeren mener.

Det er svært for mig – i hvert fald efter de oplysninger, jeg ligger inde med, og det er derfor jeg spørger om det konkrete – at se anden udvikling i sagen, end at gælden i løbet af ¾ år er blevet mindre, fordi der er kommet negativ indkomstskat til udbetaling, og måske, også fordi der foreligger gældssaneringslån, eller hvad ved jeg, som man på en eller anden måde har kunnet modregne. Jeg ved det ikke, men jeg spørger: hvori ligger i virkeligheden det, der forværrer situationen for den pågældende familie fra juli måned 1983? Når jeg spørger, så er det ikke, fordi jeg har noget imod, at ministeren har truffet den afgørelse, som han har truffet ud fra menneskelige hensyn, men fordi det er nødvendigt, at vi får klaret af, hvordan retsstillingen er for alle andre mennesker i dette land.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Med hensyn til det sidste spørgsmål vil jeg sige, at en hvilken som helst anden skatteborger, hvis ejendom var blevet eksproprieret, og som senere kom i den situation, som Surløkkefamilien kom i, vil naturligvis få nøjagtig den samme behandling.

Hjortnæs (S):

Ja, naturligvis vil de det, hr. minister, det er ministeren nødt til at sige. Men så må jeg stille det konkrete spørgsmål: kan den håndværksmester, den landmand, som er i eller i fremtiden vil komme i en tvangsauktionsituation, som står over for at blive udsat af sin beboelsesejendom eller sin erhvervsvirksomhed, og hvori der indgår momsgæld, og hvori der indgår skattegæld, nu bare henvende sig til skatteministeren og sige: her foreligger der en situation lig Surløkkesituationen, må jeg bede om at få eftergivet min skat?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Naturligvis kan de ikke det, og jeg har forklaret grunden til, at de ikke kan det.

(Hjortnæs beder om ordet igen).

Formanden:

Det er jo ret usædvanligt at få to bemærkninger, efter at de to gange to minutter er overstået. Jeg har tilladt det et par gange, men jeg tror ikke, vi bør gøre det ved hvert